

מסורת הש"ס

(א) [נזיר כה. ב"ק לז: ערסין
כג:] (ב) שבעים פ"י מ"ד,
(ג) יבמות 5: ד' [שם וקדושין
מב.] (ד) יבמות 5: קי. לקמן
עב. ב"ב מח: כתובות ג,
(ו) [דברים כד.] (ז) [קידושין
ד:] (ח) [כריתות ה.].

מוסף רש"י

[illegible]

השולח פרק רביעי גימין

פלוני ופלוני. מרי משמע וקרי להו דיינים: **רובל.** מוכר כרורות של נשמים: **חוספין למטה.** גבי פרחול חק לה במסכת שנינים (פי"מ"ד): **מטה לי למימי דיינים** או **עדים.** פשיטא דמי כמי או כמי ולימי עדים והוא הדין אי חתמי דינין: **נלשון דיינים.** כגון די דינא הינא ואתא פלוני ואמר לה מוכר לך פלוני ופלוני כו': **וחספי עדים.**

פלוני ופלוני הדיינים שבמקום פלוני ור
ששת אמו ⁶ תנא כי רוכלא ליחשיב ולחיל
אמר רב נחמן מנא אמינא לה דתנן
הדיינים חותמין למטה או העדים מאי
לאו דיינים דומיא דעדים מה עדים שנים
אף דיינים נמי שנים ורב ששת מידי איריא
הא כדאיתא והא כדאיתא ל"ל למיתנא
דיינים ל"ל למיתנא עדים אף קמ"ל דלא
שנא כתוב בלשון דיינים וחתימי עדים ולא
שנא כתוב בלשון עדים וחתימי דיינים מפני
תיקון העולם: מאי מפני תיקון העולם ר'
יוחנן אמר מפני תקנת ממזרים ריש לקיש
אמר מפני תקנת עגונות ר' יוחנן אמר מפני
תקנת ממזרים סבר לה כרב נחמן דאמר
בבבפי שנים ובי תרי לית להו קלא והיא לא
שמעיה ולא ידעה ואולה ומינסבא ואיכא
ממזרים וריש לקיש אמר מפני תקנת עגונות
סבר לה כרב ששת דאמר בבפי ג' ובי
תלתא אית להו קלא ושמעיה וידעה ולא
מינסבא ותקנת עגונות הוא דאיכא ת"ר
בבבפי ⁷מבטול דברי רבי רשב"י אומר
אינו יכול לבטלו ולא להוסיף על תנאו
שאי"כ ⁸מה כח ב"ד יפה ומי איכא מידי
דמדאורייתא בטל גיטא ומשום מה כח ב"ד
יפה שרינן אשת איש לעלמא אין ⁹כל
דמקדש אדעתא דרבנן מקדש ואפקעינהו
דרבנן לקדושינן מיניה אמר ליה רבינא לרב
איש תינה דקדיש בכספא דקדיש בביאה מאי
איכא למימר שויוה רבנן לבטילתו בעילת
עגונות: ת"ר אמר לעשרה כתבו גט לאשתי
יכול לבטל זה שלא כפני זה דברי רבי רשב"ג
אומר אינו יכול לבטל אלא זה בפני זה במאי
קמפילגי בעדות שבטלה מקצתה בטלה כולה
קמפילגי רבי סבר יערות שבטלה מקצתה
לא

מנהגה חוק דתם קידש כר אזי מפרס בכל מקום מלכי. ומרבותי קבלתי
כלל דמקדש אדעתא דרענן מקדש דקדושי כסף דרענן דלא כחיי
הבשרא אלף גמרין קיהה קיהה ששדה עפרין^א והיטו דקפרין מינה
דקדושי כנספס קדיש צביאה דכחיי בדיא^ב ודגרי מד כי יקח
אזיש אשז וועלה מאז ארבל לממור ארזו יכלו לעקור דבר מן הבורה
וממשי שויה רענן לבעילתו בעילת ארזו של כל בעילת צביאה דכאמר
ההתם (קדושין דף יב:) רב מנגיד אמאן דמקדש צביאה משום
השפלותא. והשפלות קשות ים דבדר מרע גזירה שזו גופה מורה
מגזירה שזרי לא למדו נסקלין^ג אלף בגזירה שזו ויומר שזו צברת
הגזירה שזו למדו ועברה המאכלס הגזירה בגזירה כסף וזו דרענן
מייקטלא ועוד דקמשי שויה רענן לבעילתו בעילת ארזו היכי
מאז לשויה בעילת ארזו הא דאורייתא היא וכי אמרין רב מנגיד אמאן
דמקדש צביאה קדושין מיהא לא בעלי אלף הא וכל דאורייתא וכל
דמית דרענן כח לבעל מפשי כנספס קדושין חלה דעתם לקדש
לדעת שהיטו חכמי ציאל^ד: אמר לעשרה כנסו כעל לאשמי.

וְקִימָא לָן (וְקָמָן דף סו:) כֹּל כְּמֵה דְלֵא אֲמַר בְּרַכְסֵה אֶחָד כּוֹתֵב
שְׂשִׁים חֻמְשִׁין: **יִכּוֹל לְבַטֵּל**. מוֹחֵר לְבַטֵּל וְיוֹמֵר לְשִׁים מַהֵס אֵל
בְּחֻמְשֵׁיהוּ וְאֵין זֶה לְעִקּוֹר מִקְנֵת רֵבֶן גְּמִילָאֵל: **אֵינוּ יִכּוֹל**. שֶׁאֵין
מִן הַמִּקְנֵה וְאֵם צִטּוֹ אֵינוּ מְבֻטֵּל דֹּאס כֵּן מֵה כֹּחַ צִיִּת דִּין יִפֵּה:
לֵא

מ"מ יבול לבטל בפני ד' זה שלא בפני זה ואי בטלה כולה אפילו ר' הלוי ששם או בפני שנים ביחד לרב נאמן הוא דמבטל א"נ אש"נ עד שיהיה רוב המזרחות ששם יורדע לשלוח קודם הנתינה ולי ימנעו לה או לאש"נ שיהיה לבטל ממקח כמו העשרה פעמים יעשו ויהיו סתורים שאחרים מורה דלוי מבטול ולפ"ו אמי שפיר מה שמסתפק הש"ס כרי ר' רבי דאפי' ק"ל רבי דביטלו מבטל בזה שלא בפני זה מני שפיר לפסוק מורה באומר לעשרה שאינו מבטול אבל מחוץ פירוש הקונטרס משמע

לג.

ל שנה בתוב באשון דיינים וחתימי עדים. כמו שכתוב בפרצובל
 זי דינא הוינא אנא פלוגי בר פלוגי וזוכרין שם הדיינים בתוך
 התורף ולמטה חותמים עדים להעיד על הפרצובל שהוא אמת וקממע
 גן דחצי פרצובל אע"פ שלא חתמו בו הדיינים עמ"ס לא שנה כתוב

בשמן עדים שאין דינן מוכרים בחור
המורק של פרחובל דמכיי ביה הכי
די דנא הינא ואתא פלוני ואמר
לנא מוקרני לנא כל חוב שיש לי
ביד פלוני ופלוני ופלוני עדים וחתומים
למטה הדיינים ובקוטרם פי' בענין
אחר: **ובי** תרי לית דהו קלא
ואת' לתקנו שיטנל בפני ג' וי"ל
מפני תקנת ענוות: **ובי** תלתא
אית דהו קלא. ואע"ג דמלוה על
פה לא גבי ממשעבדי אפילו הלווה
בפני כמה עדים היינו משום דמאן
דחייב כגנוס חייב כדלמרינן בחזקת
הבנים (ב"ב דף ע"ג.) ואין דגלוות
להודות לבני אדם אלא כופר לכל
השאלים ממנו והא דלמר הכל דבי
תרי לית להו קלא וגבי מוכר שדהו
בעדים אחרין בחזקת הבנים
(שם דף ע"א.) דגובה מנכסים
משועבדים הכל בענין גילוי מילתא
טפי: **ושמעה** וידעה ולא
מינסבא ותקנת ענוות הוא דאיכא.
אע"ג דבדין לא מיינסבא חשיב ענון
דהכי נמי אחרין בפי' כל הגט (נעיל
דף טו.) ובדין הוא אפי' טופס לא
לכחוב אלא וימנין דבעי למיזל
למדעיה הים ולא משכח ספרא שציק
לה ואולי ותיגענה ויתבאר:

כל המקדש ארעאתו דרבנן מקדש.
ולכן אומר בשעת קידושין דת
משה וישראל:
ואפעיניהו רבנן פקידושין
מיניה. הקשה
ה"ר שמואל אש כן יחסה על דת
אחותו ובשינויו עדים שזינתה ויחלה
לה גט ויבטל שלל דפני שלית ואפקעי
קידושין ונתחלה ספקי אפריה ואמרני
ר"י דלא קשה דאין לחוש אלא
כשחפסה עליה שלל דאין אכל הכא
דאין מחסה ומן המורה פטורה ועוד
הקשה רב"י שמואל דאין מחסוניה

נעלם מיתא אפש אים זינינה וואס העררעט ספק היא דעמא יעל
לעג גט זיכטעט וועד יוילין ממזרים ליער ווארר ר"ת דכי האי
ניזנא לא הי העררעט ספק דלוינן צמר ריבא ורוב אין מרגשין
זשיתחין וכשזולחין גט אין מצטלין ועוד דלוקמין אחוקהא זשא
עשכשיו נעווא ר' דאס אט צו מיר שטייט צוה"ק יין און מעמא למחין
למחין לוק דאס אמר לו לא שטייט אה צפתה חייב על כל אה
יאחא (נזיר דף קכ.) וואס העררעט ספק היא שמה יאאל על מיריות
ומה שהקשה אס אן יחפס על צמ אחמו ויכולין ממזרין ליער אי
דענין שלכן ממזרין לא מפסקינן קדושין מיניה דלחקה עשו חכמים
לא לתקלה שמתוך ידו צוה ישראל פרוצות צבריות אצל אס
צברו על שלא נעברו יכו אן חיישט אס יבילי יעטר:

רבי סבר עדות שבטלה מקצתה **א** כבשה בזהו. וא"ת מנה ליה להש"ס דקבר לא בטלה כולה ויכול לנטול היינו אפי' לנחמיה דלמא סבר בטלה כולה ואפילו הכי יכול לנטול דביעבד דהא לעיל אימא ליה בטול מוטל דמלשן יכול לא מני למדקש עשה מומר דלעיל לנחמיה דממוכח בפרק האבס (כ"ח דף מט.) דלמא האומר לחבירו מתמה אמי נתן לך יכול לחזור בו וסריך יכול פשיטא אלא אימא מומר לחזור בו וי"ל דמשמע ליה מילתא דרבי דיכול לנטול אפי' בטול אחד אפי' אין דבר שצבורה ממש משני כיון שלשתי פסמי אומר שהוא מוטל וכן מוטל א"א אפי' לא מהני בלא שנים מודה דאמי מוטל אפילו דביעבד כדפריש"י לעיל דדוקא בפני ג' יולו בבי"ד אומר [רבי] דמוטל היינו משום דהסם ליכא למיחש כולי קום שחשבה לא מנשא אלא אפי' כשיעור כולה וגם האשה יולתה ומוטלת ונמשא ע"י אשה ולכן אם היה קובר בטלה כולה היה כרש"ב"ג אפילו למאי דמוקמינן פלוגמיהו בעדות שטלה מקצתה כרש"ב"ג דאמי מוטל דאפילו כבי אי הוה קבר בטלה כולה הוה דלרש"ב"ג דבטלה כולה אף זה מתקנת רבן גמליאל רבן כרחק למ"ד

מכאן ולהנא, והמפרש למד שזוהי רבנן לכל מקדשי בביאה בעילת זנות, טעות גמור הוא, וכל
זו זאת בהלמוד (כתובות ג.)

עין משפט
גר מצוה

יג א מ"י פ"ט מהלכות
שמיטה הלכה יח סמג
לאוין רעא [טוש"ע ח"מ
ס' פו סעי' יט כ"א]:
יד ב מ"י פ"ו מהל'
גירושין הלט"ו סמג
עשן נ טוש"ע אה"ע ס'
קמא סעי' ט:
טו ג ד מ"י שם הל"מ
טוש"ע שם סעי' ט"א:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה ואסקעיננו וכו'
דאליב גייר. ע' שנת ד' ד
ע"א תוס' ד"ה קודם ומסת
דף טו ע"ב תוס' ד"ה נחלי
קמיפלגו:

תוספות רי"ד

כמה מבטלו ובר ששם אמר
בפני י' ובר ששם אמר
בפני שנים ובר ששם אמר
בפני י' בתי קרני ובר ששם
אמר בפני י' בתי קרני
ב"ד חקק להו: מאי מפני
הק' העולם ר' יוחנן אמר
מפני הקוק מפורסם ור' לוי
אמר ר' נתן אמר בפני שנים
מבטלו ובר יחית' לוי קולא
לא שעתה ואלוהי ומינסבא
וראינן קוק מפורסם. ור' לוי
אמר מפני הקוק עגנות סכר
לה כרס ששם אמר בפני י'
ובני אלהי קולא ור' ששמה
היה ואלוהי מינסבא ומינסבא
וראינן. וקובל ר' לוי קולא
אלכה כר' יוחנן: ח"ד בטלו
מבטלו דברו ור' ששם
אומר איני יכול לטבול ור'
היושע פ' גמא א"י מה כה
אמר פ' ט"ה א"י יכול לאחד
חקק ר' בפני עירס שלא
בפני ששליח מבטול הוא
דאצי' דברו חקקתה סכר
ששליח השולח חרש-
אומר איני יכול לטבול ור'
בפני ששליח ור' לוי ששם
תנא א"י ש כה חס' תנאי:
אמר פ' לעשרה כחבו י'
לאשתי יכול לטבול ור' ששם
אומר ר' דברו ור' ששם
אומר איני יכול לטבול אלא
וה בפני ור' אמר קמיטל
בצרות ששכלה קמיטל
דברו לר' חלה דבר סכר
עדות ששכלה קמיטל